

CHƯƠNG IX

Đột nhiên cô hiểu ra, Mai Châu không yên tâm khi cô tham gia thu chương trình này. Ngay từ đầu cô ta đã lo sợ và đã có mặt thường xuyên bên cạnh Quốc Tuấn. Cô chờ người ra vì sự hiểu biết của mình.

Tự nhiên cô cười nhạt :

- Rất hân hạnh khi tôi là đối tượng được đặc biệt chú ý. Cái giá phải trả là mất danh dự, có hơi lớn một chút, nhưng người được trả thù cũng rất đau khổ, tôi hiểu thế.

Quốc Tuấn không trả lời. Từ nãy giờ anh vẫn nhìn cô chăm chăm. Hôm nay anh nhìn cô hơi nhiều. Thu Vân nhận ra sự thay đổi đó rất rõ. Cô cùng thẳng thắn nhìn lại :

- Tại sao anh đến đây giải thích với tôi ?
- Anh không muốn em hiểu lầm.
- Có hiểu lầm cũng chẳng sao, tôi thì làm gì được các người, anh cũng thừa biết tôi chưa bao giờ trả thù ai mà.
- Cần gì phải sợ trả thù, còn những thứ khác cao hơn chứ Vân.
- Tôi không biết, mà cũng không cần biết những cái đó, các người nghĩ gì về tôi, không quan trọng nữa.
- Như vậy cũng tốt, có lẽ chuyện này đã làm lòng em thanh thản, em đã có thể dứt khoát tư tưởng.
- Dĩ nhiên.

Khuôn mặt Quốc Tuấn có một vẻ gì đó thay đổi. Thu Vân thấy nhưng không đọc được đó là ý nghĩ gì. Quốc Tuấn rất ít thể hiện cảm xúc trên nét mặt. Trước đây Thu Vân có thể biết được những ý nghĩ đằng sau sự kín đáo đó. Nhưng cô xa anh lâu quá nên bây giờ không dễ cảm nhận được.

Cả hai lại im lặng. Từ nãy giờ anh ngồi rất lâu. Nhưng nói chuyện với nhau thì rất ít. Cả hai có những khoảng lặng ngẫm nghĩ nhiều hơn, chứ không nói chuyện với nhau dễ dàng như xưa.

Cuối cùng Quốc Tuấn đứng dậy về. Thu Vân tiễn anh ra cửa như một người khách. Không thân thiết, cũng không thù hận. Nhưng cô có cảm tưởng anh còn một cái gì đó không nói, không nói hay chưa nói, cô không biết được, chỉ biết là như vậy không phải là hết.

Khi ra đến cổng, Quốc Tuấn chợt đứng lại, Thu Vân tưởng anh nói chuyện gì quan trọng, nên giương mắt nhìn anh chờ. Nhưng anh chỉ nói ngắn gọn :

- Chúc em vui vẻ.

- Cám ơn.

Nói xong câu đó, Thu Vân chợt nhận ra mình có vẻ khách sáo. Cả Quốc Tuấn cũng thấy như vậy, nhưng anh chỉ cười chứ không trả lời. Nếu là ngày trước, có lẽ Thu Vân đã thấy anh cau mặt.

Thu Vân quay lên phòng, tiếp tục đọc tài liệu. Nhưng tất cả sự hứng thú mới đây bỗng mất hẳn. Cô ngồi thờ người nhìn quyển tập. Và ý nghĩ lại quay về toàn bộ câu chuyện lúc nãy.

Thật ra thì nó có gì quan trọng. Hiểu lầm nhau thì đến thanh minh. Cô hiểu xưa nay tính anh rất ôn hòa, không muốn gây hấn với ai. Giải thích không có nghĩa là cứu vãn những gì đã mất. Nếu anh để lộ ra chút tình cảm quyến luyến nào đó, thì cô có thể hy vọng.

Càng phân tích, cô càng thấy việc anh đến đây không có ý nghĩa gì. Một lần nữa, cô lại rơi vào cảm giác hụt hẫng. Tự mình què với chính mình.

Sáng hôm sau Thu Vân định ngồi vào bàn viết thì có điện thoại của thầy Chuyên. Thế là cả ngày đi theo thầy xuống tận vùng sâu để phỏng vấn một nhân chứng lịch sử, mới có liên quan đến chi tiết cô đang viết.

Lúc trở về thành phố thì đã tối. Hai người đều mệt nhưng vẫn nói chuyện không ngớt về đề tài mới sưu tầm. Đột nhiên, giữa chừng câu chuyện, thầy Chuyên chợt im lặng. Và chuyển qua chuyện khác :

- Em chưa bao giờ kể cho tôi nghe, tại sao em bỏ sân khấu để làm một người viết sử vô danh.

Thu Vân hơi ngẩn người ra vì đột ngột, cô khẽ cau trán cố tìm một cách giải thích dễ thuyết phục nhất. Nhưng tìm không ra. Cô đành nói lấp lửng :

- Em không biết người khác ra sao, chứ em thì có đôi lúc quá mệt mỏi vì bị bao nhiêu người nhìn vào đời tư. Lúc trước em đang có tâm trạng đó thì gặp lại thầy.

- Vậy em định bỏ sân khấu hẳn, hay chỉ là tạm thôi ?

- Có lẽ em sẽ bỏ hẳn, và theo làm phụ tá cho thầy nếu thầy nhận em.

Thầy Chuyên trầm ngâm :

- Em thừa biết là nếu thay đổi việc làm, thu nhập của em sẽ kém đi đấy.

Thu Vân cười vô tư :

- Em đã có quá nhiều tiền rồi, đến nỗi cảm thấy nó là gánh nặng. Thầy biết không, trời cho em tiền rồi lại lấy đi thứ khác, cho nên em coi nó là họa chứ không phải phúc.

Thầy Chuyên cũng cười theo cô :

- Để nói được câu đó, chắc em phải trả một giá đắt vì sự nổi tiếng của mình. Riêng tôi thì rất hãnh diện vì có một cô học trò như em. Em rất thông minh, lúc em đến nhận đề tài, tôi đã nhận ra điều đó.

Thu Vân im lặng nghe. Cặp mắt cô lóng lánh hồn khi nhớ về mấy năm sinh viên của mình. Cô cười dịu dàng.

- Em nhớ lúc làm đề tài với thầy, đó là thời gian hạnh phúc nhất của em. Lúc đó em thấy cuộc đời rất đẹp.

- Còn bây giờ ?

- Bây giờ sung sướng chứ không đẹp.

Thầy Chuyên mỉm cười :

- Tôi rất tiếc lúc em vừa ra trường thì tôi lại đi Ba Lan. Nếu lúc đó tôi còn ở lại trường, hẳn cuộc đời em đã khác đi rồi.

- Vâng, chắc chắn là vậy. Nếu lúc đó có việc làm, em đã không trôi nổi vào giới ca nhạc. Sau này nhìn lại em còn thấy ngạc nhiên. Không ngờ mình làm ca sĩ.

- Và lại lên đỉnh cao.

- Bây giờ thì xuống rồi thầy ạ, chỉ là một thời thôi. Có một người nói với em, em sinh ra để làm ca sĩ. Nhưng bây giờ thì em thấy không đúng.

- Tại sao ?

- Em sinh ra để ngồi một chỗ không ai biết đến mình. Mình tiếp xúc nhiều với sách vở, tài liệu. Mấy thứ đó làm cho mình thấy êm đềm. Còn sống trong môi trường kia thì cọ sát đến toi tả, em thấy lạc lõng lắm.

Thầy Chuyên nói như nhận xét :

- Em nói chuyện không khác mấy năm về trước, có điều bây giờ em chững chạc hơn.

- Vậy hả thầy.

Thầy Châu chột đôi giọng, có vẻ hơi nghiêm :

- Sao khi viết xong công trình này, tôi sẽ nói với em một chuyện quan trọng.

- Chuyện gì vậy thầy, nói bây giờ không được sao ?

Vừa nói cô vừa quay lại nhìn thầy. Thấy cái nhìn âu yếm thân mật ấy. Cô vội quay nhìn chỗ khác và cũng im lặng.

Cô lơ mơ đoán đó là chuyện gì. Có thể là chủ quan, nhưng cô cảm nhận là sẽ như thế. Cô đã trải qua những mối quan hệ với Quốc Tuấn, với Bảo Quân và Sĩ Đại. Dù mỗi người với mức độ khác nhau, nhưng cách thể hiện tình cảm thì chỉ cần nhìn vào mắt cũng có thể hiểu ra.

Mà chuyện đó có thể đã xảy ra cách đây mấy năm, nếu lúc ấy thầy Chuyên không đi nghiên cứu sinh nước ngoài. Và nếu cô không trôi giạt vào thế giới sân khấu.

Thu Vân nhớ thời điểm sắp ra trường ấy, thầy Châu hướng dẫn cô làm đề tài. Tình cảm cả 2 đều bắt đầu một cách mơ hồ. Lúc đó cô còn thơ ngây và cũng không nhận diện được tình cảm của mình. Còn với thầy Chuyên thì cô không hiểu, chỉ cảm nhận.

Tình cảm đó mong manh quá nên cô quên rất nhanh. Và cũng không thể gọi nó là một mối tình, như mối tình với Quốc Tuấn. Có điều trong lòng cô, thầy Chuyên vẫn là một thần tượng, đó là ấn tượng cô mang theo từ thời sinh viên.

Chiều nay Thu Vân về nhà với tâm trạng vui vui, mơ mộng. Nó lãng mạn nhẹ nhàng, chứ không giống sự vui buồn thái quá như khi cô còn đi hát.

Quốc Tuấn đặt tờ báo đến trước mặt Thu Vân, và đưa mắt nhìn như một dấu hỏi:

- Em đọc bài báo này chưa ?

Thu Vân hiểu ngay anh muốn hỏi gì. Đó là bài báo viết về cô. Đúng hơn là nói về sự rút lui khỏi sân khấu của cô. Một nhà báo đã đến phỏng vấn cô từ tuần trước và dĩ nhiên cô không bao giờ trả lời thật. Chỉ nói chung chung mơ hồ. Cô trả lời Quốc Tuấn mà trong bụng vẫn rất ngạc nhiên :

- Em mới đọc sáng nay.

- Tại sao em làm vậy ?

- Chẳng lẽ anh đến đây chỉ để hỏi em chuyện đó ?

- Anh muốn biết tại sao em từ bỏ nó. Phải long đong lắm em mới lên được đỉnh cao, tại sao bỏ một cách đột ngột như vậy.

Thu Vân nhìn thẳng vào mặt Quốc Tuấn. Cô muốn hét vào mặt anh rằng, cô muốn chạy trốn khỏi thế giới có liên quan đến anh. Nói thẳng ra, chính anh đã đẩy cô đến đường cùng. Nhưng sự tự ái không cho phép cô được thành thật. Và cô nói thờ ơ :

- Anh đã đọc bài báo đó rồi, sao còn hỏi em.

- Anh không tin em thành thật với báo chí. Anh quá hiểu chuyện hậu trường nên không tin một cách ngu ngốc, và muốn biết lý do thật của em.

- Nếu em nói ý nghĩ thật với ai đó, thì điều trước tiên và chắc chắn nhất là người đó không phải là anh.

Quốc Tuấn gật gù :

- Khi đến đây, anh cũng đoán trước em sẽ trả lời như vậy.

- Đã biết thì anh còn hỏi làm gì.

Quốc Tuấn trầm ngâm :

- Anh đã từng thấy em phấn đấu ra sao, bị tủ nhục ra sao, em phải trả giá thế nào mới được những thứ em đang có. Vậy thì không có lý do gì để bỏ. Anh nói thế với tư cách là người từng dẫn dắt em. Anh không khuyên suông như bạn bè em.

- Anh không hiểu rồi, bạn em chẳng bao giờ khuyên em trở lại, ngược lại, coi như loại bỏ được một chiếc gai. Thế giới đó là như thế, anh hiểu quá rồi phải không ?

- Nhưng không vì vậy mà em trốn tránh.

Thu Vân nói như chính :

- Em chán chứ không phải trốn tránh.

Cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rồi ngược lên với một nụ cười hoài nghi :

- Anh đã từng bảo em mắc bệnh ngôi sao, từng khinh bỉ em. Bây giờ cũng chính anh khuyên em bám lấy nó, anh mâu thuẫn quá.

Quốc Tuấn không hề nao núng, vẻ mặt anh điềm nhiên :

- Em có thể là một ngôi sao mà vẫn không kiêu kỳ. Như vậy không hay hơn sao ?

Thu Vân lặp lại:

- Em đã chán rồi.

- Chán vì sự ganh đua của bạn bè, vì sự công kích của Mai Châu phải không ? Anh không muốn anh là nguyên nhân gián tiếp làm cho em chán đời.

Bị nói trúng ý nghĩ thâm kín, Thu Vân tự ái lên. Tự nhiên cô nhếch môi, cử chỉ thật kiêu ngạo :

- Anh mà đủ sức làm cho em bỏ hết tiền bạc danh vọng à ? Sao anh đánh giá mình cao quá vậy ?

- Anh không đủ sức, chỉ góp phần. - Quốc Tuấn không hề tự ái.

- Trong chuyện này anh và Mai Châu không dính dáng gì cả. Em bỏ sân khấu vì em có đam mê khác lớn hơn.

- Cái gì vậy ?

Thu Vân lạnh nhạt :

- Chuyện riêng tư của em, em không thích nói lung tung.

Quốc Tuấn nín lặng một lát, rồi trầm ngâm :

- Anh biết bây giờ anh không đủ tư cách dùng quyền lực của em, em hoàn toàn có thể không trả lời. Nhưng anh muốn em nhớ rằng, sẽ không còn đỉnh cao nào khác cho em đâu.

- Em đâu có cần cái đó.

- Người ta chỉ thành công tột đỉnh ở một lĩnh vực mà thôi. Bây giờ muốn có cái khác, em phải bắt đầu lại từ số không. Anh không hiểu đam mê đó là gì, nhưng nó có đáng để em đánh đổi không ?

- Cám ơn lời khuyên của anh, nhưng em biết mình cần cái gì, em không hề hối hận đâu.

- Anh không tin.

Thu Vân vẫn không có vẻ bị thuyết phục. Cô nói vững vàng :

- Có thể anh nhìn Huệ Linh và Mai Châu, rồi lấy ý nghĩ đó ghép cho em. Nhưng anh quên là em không ham cái mà anh tưởng bất cứ ai cũng muốn. Ngay từ đầu em đi hát vì tiền, còn chuyện thành công là số phận đưa đẩy. Em đâu có tính trước, anh nhớ không ?

- Anh biết, nhưng anh vẫn thấy không lý do gì để em tìm tới lĩnh vực khác.

Thu Vân nói đột ngột :

- Em rất ngạc nhiên khi anh đến đây. Mà càng ngạc nhiên hơn là tới để khuyên em quay lại thế giới mà em bỏ. Anh đâu có trách nhiệm phải làm chuyện đó.

- Nếu có người nào khuyên em bằng tất cả lương tâm và trách nhiệm, thì người đó là anh.

- Tiếc là em không cần. Với em thì ngược lại, chuyện cũ đã làm em chán và quyết định quay lưng hẳn với nó. Em không muốn cả chuyện gặp bạn bè, mà người em không muốn gặp nhất là anh.

- Em chán ghét anh ?

- Không đến nỗi như vậy, nhưng không muốn gặp hoặc nhớ đến. Nhưng dù sao anh cũng là người em mang ơn nhất.

Quốc Tuấn lầm lì :

- Đừng nói chuyện đó nữa.

- Không đâu, nếu không nói ra thì em vẫn nghĩ. Thành thật mà nói, dù trước đây em và anh có nhiều chuyện đáng để ghét nhau, nhưng trên cả những thứ đó, anh vẫn là thầy em.

Giọng Quốc Tuấn hơi gắt :

- Anh đã nói là đừng nói nữa.

- Tại sao ?

- Nếu coi anh là thầy thì em coi trọng lời khuyên của anh hơn nữa. Chính vì em coi thường quá nên anh không muốn nghe tiếng đó.

Giọng Thu Vân trở nên lì lợm :

- Rất tiếc là em không làm khác được, em coi trọng cảm xúc của em hơn.
- Thôi được, anh đã nói những gì cần nói. Tiếc là nó không tác động được đến em. Anh đành tiếc giùm em thôi.
- Cảm ơn anh đã đến khuyên khích em.

Quốc Tuấn đứng dậy :

- Anh không biết việc làm mới của em thế nào, nhưng vẫn chúc em thành công. Từ đây về sau có lẽ em sẽ không cần đến anh nữa phải không ?

Thu Vân không trả lời, cô không muốn lần gặp cuối cùng này diễn ra gay gắt. Vì trên thực tế, cô và anh sẽ ở hai môi trường khác. Một chút dính dáng vì công việc cũng không thể, nói gì đến việc gặp nhau.

Khi tiễn Quốc Tuấn ra cửa, cả cô và anh đều không nói gì với nhau. Không hiểu Quốc Tuấn có tâm trạng nặng nề không. Còn cô thì thấy nao nao. Cô lên nhìn anh như để ghi nhớ hình ảnh cuối cùng này.

Với cô, đây mới thật sự là chia tay. Trước đây còn có thể gặp và làm việc chung. Bây giờ chẳng còn một mối quan hệ nào nữa, dù là mong manh. Nghĩ đến đó cô lại thấy buồn rã cả người.

Buổi tối Thu Vân nằm một mình trên phòng thì có thầy Chuyên đến. Cô thay đồ xuống phòng khách với tâm trạng rất ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên thầy đến nhà cô mà không gọi điện trước để nói lý do.

Thu Vân xuống phòng khách. Nhưng không thấy ai. Cô ra cửa đứng tìm. Thầy Chuyên đang ngồi ngoài băng đá dưới giàn hoa giấy. Thu Vân bước về phía đó :

- Thầy vào nhà đi.

Thầy Châu khoát tay :

- Tôi thích ở đây hơn, em có sân nhà đẹp lắm. Nhìn cây cỏ trong buổi tối thật dễ chịu.
- Mẹ em trông đó thầy. - Thu Vân vừa nói vừa ngồi xuống băng đá.
- Đẹp lắm.
- Thầy đến có chuyện gì không ?

Trong bóng tối yếu ớt, Thu Vân nghe tiếng thầy cười :

- Đến thăm em không được sao, hình như em đã quen gặp tôi là vì công việc rồi.

Thu Vân cũng cười :

- Đúng là như vậy, mỗi lần thầy gọi đến em là lại có việc, riết rồi em quen.

- Tập nghĩ thoáng hơn một chút xem. Hôm nay không nói về công việc nữa nhà, em có muốn đi chơi ở đâu không ?

- Dạ thôi, ở nhà thích hơn.

Thầy Châu mỉm cười :

- Mà dù có đi đâu, cũng chưa chắc có một không gian đẹp như ở đây.

- Thầy thích chỗ này lắm hả ?

- Ừ.

- Em cũng vậy, mỗi lần có chuyện buồn, em hay ra đây ngồi lắm.

Thầy Chuyên quay lại nhìn cô :

- Em cũng có thời giờ để buồn nữa à ?

- Nhiều hơn bạn bè em, dù nói ra sẽ không có ai tin.

- Tôi hy vọng trong những cái buồn đó, không có bóng dáng con trai.

Thu Vân hiểu cách tỏ tình kín đáo đó, cô biết rằng tối nay, những gì còn bỏ ngỏ sẽ được bày tỏ. Những gì bỏ lửng cách đây mấy năm sẽ được thể hiện đến cùng. Và cô cũng đã chuẩn bị cho cuộc nói chuyện này.

Thu Vân hơi cau trán, cố tìm cách mở đầu câu chuyện. Nhưng cô chưa biết bắt đầu từ đâu thì tiếng thầy Châu lặp lại :

- Không có chuyện tình cảm chứ Vân ?

- Chỉ toàn là chuyện tình cảm thầy ạ - Cô nói trong tiếng thở dài.

Thầy Chuyên chột lạng im, trầm ngâm hẳn đi. "Sao mà giống Quốc Tuấn đến kỳ lạ ". Thu Vân nhìn và nghĩ thầm. Hình như cô chỉ cùng tần số với những người trầm tính, kín đáo. Sau Quốc Tuấn là đến còn người thế này. Cả hai thật giống nhau.

Cô nói rất nhỏ :

- Sau này nhìn lại, em nghĩ nếu lúc ra trường có một việc làm ổn định, thì cuộc đời em đã không chuyển qua một bước ngoặt khác.

- Còn tôi thì mấy năm ở nước ngoài, tôi có lúc tiếc sao mình không nói ra. Khi trở về thì em đã thành đạt, tôi nghĩ mình không còn cơ hội nữa. Sau này khi gặp lại em, tôi vẫn luôn tự hỏi cái gì đã làm cho em quay lưng lại với vinh quang của em.

- Anh ta cũng đã hỏi em câu này. Và em đã không trả lời. Nhưng với thầy thì em sẽ không giấu, kể cả những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Thầy Chuyên ngã người ra sau, gật nhẹ đầu như khuyến khích :

- Em nói đi.

- Vâng, có lẽ em sẽ bắt đầu từ lúc em mới vào nghề vậy. Lúc đó em không ý thức hết khả năng của mình. Nhưng anh ấy đã thấy và hướng dẫn em, nếu không có anh ấy, em sẽ không có được thành công như đã có.

Thầy Châu nhìn cô sững sờ. Rồi quay mặt chỗ khác như cố trấn tĩnh :

- Em nói tiếp đi.

Thu Vân hơi cắn môi, ngại ngùng. Cô biết nói như thế là quá nặng nề cho người nghe. Nhưng cô muốn thành thật, còn sau đó quyết định là ở thầy Chuyên. Cô bèn tiếp tục :

- Nhưng mà lòng tốt của anh ấy vung vãi quá, em không chấp nhận được. Anh ta nâng đỡ em, đồng thời cũng nâng đỡ một cô gái khác, mà em thì không chấp nhận điều đó.

- Và em trốn tránh bằng cách xa lánh giới ca nhạc ?

- Còn nữa, em chưa kể hết. Lúc đó em tự ái bỏ anh ta. Nhưng sau đó em hiểu không thể quên anh ta. Và em quay lại vang xin, nhưng anh ta đã yêu cô gái đó. Giờ thì em không còn hy vọng gì nữa.

- Em đã dứt khoát bằng cách thay đổi cuộc sống, tôi hiểu vậy. Nhưng điều tôi muốn biết là em đã dứt khoát được tình cảm chưa. Tư tưởng mới là quan trọng.

- Bây giờ khẳng định thì còn hơi sớm, em chỉ có thể nhờ thời gian mà thôi.

Thầy Chuyên cười khẽ :

- Em có biết em đã thành thật rồi không Vân, sự thành thật làm tim tôi bị đau. Nhưng tôi cũng không phải loại người lảng tránh sự thật.

Thu Vân hơi ngược lên, cặp mắt cô nhìn đầy vẻ thành thật :

- Thầy có biết tại sao em nói hết ra không ?

- Tại sao ?

- Em đã đoán được tình cảm của thầy. Và em muốn thầy biết trước những thất bại của em. Nếu thầy không chấp nhận được, thầy sẽ mãi mãi im lặng.

- Còn hơn yêu rồi mới biết, tôi sẽ trách em phải không ?

- Vâng.

- Em cư xử tròn trịa thật. Nhưng em không hiểu, tôi không phải loại người chấp nhất với quá khứ của người mình yêu.

- Em muốn thầy có thời gian suy nghĩ, sau đó hãy quyết định. Thú thật là em rất sợ bị đổ vỡ một lần nữa.

Thầy Chuyên nghiêng đầu qua nhìn cô, cái nhìn đầy vẻ chững chạc :

- Tôi đã nói tôi không quan trọng quá khứ, chủ yếu là tình cảm hiện tại của em. Mà có lẽ tôi và em đã thuộc về nhau lâu rồi, chứ không phải đợi đến bây giờ.

Thu Vân cup mắt nhìn xuống, vẻ mặt buồn rười rượi :

- Khi em mới bắt đầu biết yêu, thì người đầu tiên là thầy. Nhưng tình cảm chưa kịp hình thành thì đã không có dịp phát triển, em đã gặp người khác. Người đó đã làm em đau khổ, đến giờ vẫn còn đau. Nếu để mất thầy em sẽ buồn ghê gớm. Nhưng bảo...

Giọng cô nghẹn lại, không nói được. Tự nhiên cô ứa nước mắt, rồi khóc sục sịt. Thầy Chuyên kéo mặt cô quay lại :

- Nếu em cảm thấy khổ tâm khi phải nói ra điều đó thì đừng nói. Tôi không ép em đâu.

- Không, cứ để cho em nói hết. Em không muốn giấu diếm. Em muốn nói là em vẫn chưa quên được anh ta, dù em rất ghét khi phải bị yêu một người như vậy. Em ghét chính tình cảm của em, nó phức tạp lắm, thầy không hiểu đâu.

- Hiểu chứ, có điều nó không quá rối rắm như em nghĩ đâu. Tôi sẽ giúp em quên được anh ta Rồi một ngày nào đó em sẽ thoát ra khỏi ám ảnh đó, chắc chắn là như vậy.

Thu Vân thì thầm :

- Thầy không tự ái chứ ?

- Tôi chỉ thấy may mắn vì cuối cùng cũng có được em suốt mấy năm qua tôi chưa hề nghĩ đến ai.

- Cuộc sống của thầy thật nhẹ nhàng, mọi thứ đều trong sáng, minh bạch. Còn em thì có quá nhiều tai tiếng. Em muốn thầy có thời giờ nhìn lại tình cảm của thầy. Rồi sau đó...

- Còn gì phải đắn đo nữa. Tôi đã nói là tôi chỉ cần hiện tại của em, quá khứ không nhắc lại nữa. Và tôi coi tình cảm này là nghiêm túc để đi đến hôn nhân. Tôi mong là em cũng nghĩ như vậy.

Thu Vân nói nhỏ :

- Em không dám làm gì để đổ vỡ lần nữa đâu, em sợ lắm rồi. Em đã từng...

Thầy Chuyên chột ngựa mặt cô lên, cúi xuống, Thu Vân khép mắt chờ đợi. Trong đầu cô bỗng hiện lại buổi tối mà Quốc Tuấn đã hôn cô lần đầu tiên. Cô vội dập tắt ý nghĩ đó để nghĩ đến hiện tại. Lắng nghe cảm xúc của mình. Nhưng cô bất lực nhận ra rằng mình không xúc động mãnh liệt được. Thậm chí quá tỉnh táo.

Đêm đó Thu Vân nằm trần trọc trên giường. Một mình vật lộn với tình cảm của mình. Cô cảm thấy tình cảm mới này nghiêng về lý trí nhiều hơn rung động

của trái tim. Và cô thề với lòng sẽ gạt bỏ hình ảnh của Quốc Tuấn bằng bất cứ giá nào.

Trưa nay Thu Vân đi một mình vào siêu thị, cô đang đứng lựa một chiếc áo ở giá treo thì chợt nghe đau điếng vì có ai đập mạnh lên vai. Cô cau mặt quay lại nhìn. Trước mặt cô là Huệ Linh với nụ cười tươi rói :

- Con quý. Cả trăm năm rồi mới gặp lại mày.

Cô nàng có vẻ mừng rỡ xoắn xuýt y như gặp lại bạn tri kỷ. Thu Vân không cho đó là giả vờ. Vì quả thật cô cũng thấy mừng khi gặp như thế. Và thường những lúc gặp lại, người ta hay quên chuyện bực mình cũ. Thu Vân cũng vậy.

Một lát sau cả hai đã ngồi trong quán nước. Trước mắt là ê hề những chuyện mà một buổi có thể nói không hết. Huệ Linh vào đề ngay :

- Nói thật đi, có phải mày bỏ sân khấu vì cú đòn của nhỏ Châu không ?

Thấy Thu Vân cười tư lự, cô nàng nói như đinh đóng cột :

- Mày nói dối báo chí, chứ không giấu được tao đâu. Chuyện này tao, con Thanh, con Thy biết. Nhưng không nói ra với ai hết. Thậm chí tụi nó còn tung tin nhỏ Châu nói láo nữa.

- Tụi mày nói như vậy làm gì, sự thật vẫn là sự thật. Với lại tao đã bỏ rồi, thiên hạ đánh giá thế nào tao không quan tâm.

- Chẳng lẽ mày bỏ luôn ?

- Ừ.

- Điên.

- Cũng chẳng sao.

- Mày có thể tạm rút lui, nhưng chỉ thời gian thôi. Đừng có bỏ hẳn, ca sĩ trăm người chỉ có vài người được như mày, ngu gì bỏ.

- Nhưng tao không cần.

- Không ngờ mày lụy tình như vậy. Dám vì tình yêu mà bỏ công danh, có thể có người bảo mày ngu, nhưng tao lại phục mày, tao thích mấy đứa sống thiên về tình cảm. Còn tao thì không được như vậy.

Thu Vân chuyển đề tài :

- Lúc này mày với nhỏ Châu còn "chiến tranh" nữa không ?

Đang cười, Huệ Linh đột nhiên xụ mặt xuống :

- Không còn chiến tranh nữa, nhưng mà nhai sống được nó, tao sẵn sàng nghiền cho tan xương nó ra.

- Gì mà ghê vậy ?

Mắt Huệ Linh quắt lên vẻ dữ dằn :

- Mà biết nó chó thể nào không, nó cua thằng bồ mới của tao. Hai đứa hẹn đi chơi lúc nào tao không hay. Đến lúc thằng ấy tuyên bố chia tay, và tụi nó công khai đi với nhau, tao mới té ngựa.

Huệ Linh chột cười hiu hắt :

- Mà có biết lúc đó tao đau thế nào không ?

Thu Vân nhíu mày :

- Nó dám làm chuyện đó sao ?

- Nó sợ gì tao mà không dám.

- Không, ý tao nói là, chẳng lẽ nó không sợ anh Tuấn ?

- Làm gì mà phải sợ anh Tuấn ?

- Nhỏ Châu này chủ quan quá, nó không sợ làm vậy anh Tuấn bỏ nó sao ?

- Ôi trời, mày không biết gì thật hả Vân ?

Thu Vân tò mò nhìn Huệ Linh. Cô không nói, chỉ giương mắt nhìn như hỏi, Huệ Linh nhún vai :

- Hai người đó xù rồi. Tao không biết trước đó họ có gay cần gì không. Nhưng sau khi phát hiện cuộn băng giấu trong phòng thu, anh Tuấn tuyên bố chia tay với nó liền.

Thu Vân chớp mắt liên tục. Cô có cảm giác mình đang nín thở, giọng cô hồi hộp:

- Hai người đó chia tay rồi à ?

- Anh Tuấn không nói với mày sao. Lạ thật.

Thu Vân vội lấy lại vẻ tự nhiên :

- Nói với tao làm gì, chuyện riêng của họ, tao biết làm chi.

Huệ Linh cười như thông cảm :

- Giấu tao làm gì, mày còn thích ảnh, quay lại đi.

Thu Vân lắc đầu :

- Chuyện đó qua rồi, cho qua luôn đi.

- Mày tự ái với tao làm gì. Lúc họ còn quen nhau, mày còn dám năn nỉ ảnh, bây giờ đừng tự ái nữa, tới gặp ảnh đi.

Thu Vân vẫn lắc đầu :

- Anh ta không thích tao nữa, tao biết vậy nên cũng đã dứt khoát tư tưởng. Nếu còn thương thì anh ta đã lên tiếng với tao rồi đúng không ?

- Vừa chia tay với nhỏ Châu đã quay lại mày, coi sao được. Ảnh cũng còn tự trọng chứ. Phải có thời gian chứ.

- Anh ta đã im lặng lâu như vậy, có nghĩa là anh ta không quan tâm. Mà thôi, đừng nhắc chuyện đó nữa. Tao sắp đám cưới rồi, nói chung là hạnh phúc.

Huệ Linh kinh ngạc :

- Đám cưới ? Mà có người khác rồi à ? Ai vậy ?

- Anh ấy trước đây là thầy tao.

- Ôi trời, mà làm cái gì cũng đột ngột cả. Vậy mà có lúc tao tưởng mà sẽ cưới nhau với anh Đại.

- Sĩ Đại ấy hả ? Khùng, tao chỉ hát nhạc của anh ta thôi, ngoài ra không có gì khác hết.

Huệ Linh gục đầu một mình, buồn buồn :

- Coi như mà ỏn định rồi, có gia đình rồi yên ỏn. Chỉ có tao là vẫn cứ lông bông, gần 30 tuổi rồi, không có được tình cảm nào cho ra hồn cả.

Thu Vân im lặng, không biết an ủi thế nào. Huệ Linh lại thở dài thật ảo não :

- Nhiều đêm nằm không ngủ được, tao cứ nghĩ về tao. Không hiểu tại sao người nào tới với tao rồi cũng đi. Hình như họ chỉ quen cho vui chứ không có ý định nghiêm túc.

- Mà thử thay đổi mình xem sao, hiện lại một chút, bớt quậy lại một chút. Họ thích mấy người dịu dàng như nhỏ Châu vậy đó, mà hiểu không ?

Huệ Linh bĩu môi :

- Nó mà dịu dàng, ngoài mặt ra vẻ thực nữ, chứ thực chất là quỷ sứ. Đóng kịch như nó tao không thèm. Để rồi mà coi, nó với thằng bồ tao không bền đâu.

- Sao mà biết ?

Huệ Linh nhún vai :

- Con đó ai mà chịu nổi nó. Giành giật anh Tuấn của mà rồi có giựt được đâu, tới phiên thằng này cũng vậy thôi.

- Nhưng dù sao mà cũng nên hiện lại một chút, bớt ào ào đi. Mà có biết lúc trước tao khổ vì tật đốp chát của mà không ?

Huệ Linh cười như biết lỗi :

- Có lẽ tao sẽ nghe lời mà, tự thay đổi mình xem sao.

Thu Vân nói thẳng thắn :

- Dù vậy, tao vẫn xem mà là người ơn của tao, cũng như với anh Tuấn vậy. Nếu không có 2 người, chắc bây giờ tao vẫn còn khổ sở đi tìm việc làm. Nhớ lại thời gian đó, tao vẫn thấy nhớ ơn 2 người.

- Lần đầu tiên có người nói chuyện với tao một cách dễ chịu như vậy đó Vân.

Huệ Linh nói với vẻ cảm động thật sự. Vẻ hung hăng lúc nãy chợt biến đi. Nhìn cô khi hiền như thế thật hiếm hoi. Cô nàng ngồi im hơi lâu như thưởng thức lời khen kín đáo của Thu Vân. Rồi chợt đề nghị một cách hào hứng :

- Khi nào mà đám cưới, nhớ để tao làm phù dâu nghe Vân.

Thu Vân hơi ngỡ ngàng. Nhưng cũng gật đầu đồng ý. Huệ Linh vui lắm. Cô nàng vẻ vui đủ thứ trong ngày cưới của Thu Vân. Rồi cuối cùng phán cho một câu :

- Nhưng dù sao tao vẫn thích mà với anh Tuấn hơn.

Câu nói đó làm Thu Vân nhớ lại tội lỗi ngút trời của Huệ Linh. Nếu cô nàng không ngoa ngoắt gán Mai Châu cho Quốc Tuấn, thì bây giờ cô đã không bị đổ vỡ môi tình đẹp nhất của mình.

Nhưng bây giờ thì cô không hận Huệ Linh nữa, cô nghĩ về số phận nhiều hơn. Đã không có duyên với nhau thì dù gặp cũng sẽ tan vỡ. Và duyên phận của cô là thầy Chuyên chứ không phải Quốc Tuấn.

Khi Thu Vân và Huệ Linh rời quán thì trời đã về chiều. Đứng ở chỗ lấy xe, Huệ Linh chợt đề nghị :

- Bây giờ mình kiếm cái gì ăn, sau đó tao đến nhà hát, mà đi với tao đi Vân.

Thu Vân cười gạt ngang :

- Tao tới mấy chỗ đó làm gì ?

- Tối nay có chương trình ca nhạc, thời trang, quy mô lắm. Mà lên hát một bài đi. Bảo đảm người ta sẽ ngạc nhiên lắm.

Thu Vân cứng rắn từ chối, mặc cho Huệ Linh đứng giữa đường nài nỉ. Nhưng khi chạy một đoạn đường, cô bỗng thấy mình vô lý khi từ chối như thế. Cô cũng rất nhớ sân khấu và muốn hát lại. Hát một lần cuối rồi mai mốt sẽ rút lui vĩnh viễn.

Thế là cô đi ăn với Huệ Linh, và im lặng đi theo sau cô nàng đến nhà hát.

Huệ Linh rất ngạc nhiên khi thấy Thu Vân thẳng xe phía sau mình. Thoạt nhìn cô hơi ngỡ ngác. Nhưng rồi cô lập tức vui vẻ :

- Phải thế chứ, ít nhất mà cũng còn một chút máu văn nghệ chứ.

Cả hai đi vào hậu trường. Rất nhiều người ngạc nhiên khi thấy Thu Vân. Và cô được đón tiếp nồng nhiệt, cô gái dẫn chương trình loại bỏ bớt một tiết mục để xen vào phần biểu diễn của Thu Vân. Khi cô bước ra sân khấu, khán giả chợt vỗ tay đến vỡ cả rạp. Sự xuất hiện trở lại của cô đã gây được tình cảm yêu thích ngoài sự tưởng tượng.

Theo yêu cầu của khán giả, Thu Vân phải hát đi hát lại có đến ba lần. Cô làm chương trình bị thay đổi. Nhưng lại có sự hào hứng mới. Khi cô xuống sân khấu thì đã không còn đủ sức để nói chuyện nữa.

Cô ngồi trong một góc phòng, chờ Huệ Linh cùng về. Phía ngoài, mọi người vẫn đi tới đi lui tấp nập, chuẩn bị ra sân khấu.

Chợt cô thấy Quốc Tuấn đi về phía mình, anh đến trước mặt cô, chìa ra chai nước suối.

- Bỏ lâu quá, bây giờ hát lại mệt lắm phải không ?

Thu Vân đón lấy chai nước, cảm ơn một tiếng, nhưng không uống, cô gật đầu đồng tình:

- Chưa bao giờ em mệt như vậy, nhưng vui lắm, mọi người làm em thấy cảm động.

Quốc Tuấn cười :

- Nếu bây giờ em trở lại sân khấu, em càng được yêu thích hơn, tâm lý khán giả là vậy.

Thu Vân cười như không trả lời. Quốc Tuấn nhắc :

- Em uống nước đi.

Vừa nói anh vừa khui nắp chai cho cô. Thu Vân lặp lại :

- Cảm ơn.

Cô uống một ngụm, rồi cầm trên tay. Im lặng. Đứng bên cạnh cô, Quốc Tuấn cũng không nói gì. Chỉ nhìn cô một cách kín đáo. Thu Vân nghĩ anh cũng như những người khác, nghĩa là đến gặp cô vì lịch sự, nên cô chỉ nói vài câu xã giao rồi chờ anh bỏ đi. Nhưng Quốc Tuấn không có ý định đó. Anh ra hiệu cho cô đi ra ngoài. Khi xuống đến sân, anh khẽ kéo cô lại gần :

- Anh đến nhà mấy lần không gặp, em hay vắng nhà lắm hả Vân ?

Thu Vân hơi ngạc nhiên nhìn Quốc Tuấn. Cô không ngờ có chuyện đó. Mẹ cô không hề nói lại, có lẽ bà không muốn cô bị vướng bận.

Thu Vân nhẹ nhàng rút tay lại :

- Em ít ở nhà lắm.

- Công việc bắt buộc phải đi à ?

- Vâng.

Quốc Tuấn lặng thinh một lát. Rồi cúi xuống nhìn mặt cô :

- Mình đi ra ngoài đi, anh có chuyện muốn nói với em.

Thu Vân hơi lưỡng lự một lát. Nhưng cũng gật đầu :

- Chờ một chút, em đến nói với Huệ Linh.

- Khỏi, anh đã nói với cô ta rồi.

Vừa nói anh vừa kéo nhẹ cô đi theo mình. Thu Vân nhận thấy cử chỉ thân mật và có vẻ sở hữu của anh. Nhưng cô không tiện phản đối. Cô lặng lẽ theo Quốc Tuấn ra xe. Anh không đi đâu, chỉ đưa cô về nhà. Thấy Thu Vân có vẻ lưỡng lự không muốn vào, anh nói như thuyết phục :

- Lát nữa anh đưa em về, ở đây nói chuyện yên tĩnh hơn.

Thu Vân suy nghĩ một chút. Rồi mở cửa bước xuống. Cô đi thẳng vào phòng khách, ngồi xuống salon :

- Em thấy thế này cũng không tiện lắm đâu, cho nên em không thể ở đây lâu.

- Em uống gì không ?

- Dạ thôi.

Quốc Tuấn ngồi xuống đối diện với cô :

- Tại sao tối nay em đến nhà hát ?

- Huệ Linh nó rủ, tự nhiên em cũng thấy nhớ sân khấu, thế là đi với nó.

- Hai cô đã làm hòa từ lúc nào vậy ?

- Em cũng không nhớ. Nhưng... anh muốn nói với chuyện gì vậy ?

Quốc Tuấn lặng thinh tìm điều thuốc. Khi châm lửa Thu Vân thấy tay anh hơi run run. Nhưng khuôn mặt vẫn điềm đạm như bình thường. Điều đó làm cô thấy tò mò.

Cô ngồi im chờ. Khá lâu anh mới lên tiếng, giọng nói chậm rãi đến mức thờ ơ. Nhưng kỳ thực lại có gì đó như căng thẳng :

- Khi em bỏ sân khấu, anh đến khuyên em hỏi động lực nào khiến em làm vậy, em có nhớ không ?

- Em nhớ - Thu Vân nói mà vẫn thấy tò mò.

Giọng Quốc Tuấn vẫn chậm rãi :

- Lúc đó anh bảo vì trách nhiệm của một người đã từng hướng dẫn em. Kỳ thật, đó chỉ là một lý do, đúng hơn là một lời nói dối.

- Tại sao anh phải làm vậy ?

- Vì anh không muốn mất em, em thoát ly khỏi thế giới của mình, có nghĩa là anh không còn cơ hội để gặp em.

- Lúc đó mà anh vẫn muốn gặp em sao ? Trong khi chính anh từ chối em, chính anh xua đuổi em, phủ nhận nhiệt tình của em.

- Đó chỉ là sự thể hiện bên ngoài, sao em dễ tin vậy ?

Giọng anh trở nên nặng nề :

- Đó là thử thách sai lầm của anh.

- Anh muốn thử thách em ? - Thu Vân hỏi trong cảm giác bàng hoàng.

Quốc Tuấn nhìn cô như trách móc :

- Em chia tay với anh để đến với Bảo Quân, rồi khi anh vào bệnh viện, em xin lỗi và muốn anh tha thứ. Lúc đó anh không khẳng định được tình cảm thật của em. Nếu em thật lòng thì một lời từ chối sẽ không có nghĩa lý gì cả.

- Em đã hạ mình đến vậy, vậy mà anh có thể dừng dừng, cái đó mà không có nghĩa lý sao, trong khi lúc đó em chỉ muốn chết cho rồi.

- Không, em không tuyệt vọng như đã nói. Khi anh chưa kịp nói hết với em thì em đã quay qua Sĩ Đại, em bỏ người này bắt người kia như tung hứng tình cảm, liệu anh có thể tin được sự thật lòng của em không ?

Thu Vân thì thầm :

- Thật không ngờ, anh không hiểu chút gì về em.

- Hành động của em làm anh chỉ hiểu một điều, em chưa kiên định trong tình cảm.

- Thì anh cứ tiếp tục nghĩ như vậy đi.

- Đừng nói với nhau kiểu nặng nề như vậy nữa, mình không còn trẻ con đâu em.

Thấy Thu Vân làm thinh, anh hỏi tiếp một cách đột ngột :

- Anh linh cảm chính việc làm của Mai Châu đã đẩy em đến chỗ bế tắc, và em giải quyết bằng cách chạy trốn. Nói thật với anh đi.

Thu Vân ngược lên, cười nhẹ :

- Vâng, bây giờ thì em nói thật, chuyện đó có. Em không thể gặp bạn bè mà cứ nghe tụi nó nói về nỗi nhục của em. Càng không đủ sức chứng kiến tình cảm của hai người. Thà là bỏ hết.

- Khi đã nói như vậy, chứng tỏ em luôn tôn thờ tình yêu đến mức tuyệt đối. Và anh quyết định dứt khoát với Mai Châu. Lúc đó anh không đủ sức cố gắng nữa.

- Anh đã cố gắng yêu sao ?

- Không phải cố gắng yêu, mà là thương hại, cộng với cảm giác muốn ổn định để quên em. Thật ra thời gian đó anh đã nhiều lần muốn chia tay, nhưng rồi, lại không nỡ nhìn cô đau khổ.

Thu Vân mím môi, đẩy vè cằm giận :

- Vậy mà anh đã đủ sức nhìn em đau khổ.

Bỗng nhiên cô đứng bật dậy :

- Anh đừng có nói nữa, nhắc lại chỉ làm em thấy hận anh mà thôi.

Quốc Tuấn dịu dàng kéo cô ngồi xuống :

- Em bình tĩnh lại đi.

Nhưng Thu Vân lập tức rút tay ra :

- Mãi cho đến lúc anh đến khuyên em trở lại sân khấu, em vẫn còn hy vọng. Thế mà anh cứ im lặng, em chờ đợi quá lâu rồi. Và cuối cùng em quyết định không nghĩ đến anh nữa. Em sẽ lấy chồng, cuối năm nay sẽ tổ chức, anh có gì để nói không ?

- Em nói dối, đừng trả thù nhau nữa Vân.

Thu Vân nhìn thẳng phía trước, khuôn mặt thẫn thờ :

- Em không nói dối những chuyện như vậy. Anh ấy trước đây là thầy em, nếu không có chuyện gì xảy ra, thì em và anh ấy đã cưới nhau lâu rồi.

- Không thể như vậy được.

Quốc Tuấn nói và đứng bật dậy, có vẻ mất bình tĩnh. Anh bước tới một bước, đứng trước mặt cô :

- Đối với em, tình cảm tới dễ dàng như vậy sao ?

- Nó tới không dễ, nên em mới phải giữ gìn, em nghĩ người ta sống với nhau phải có duyên nợ, và anh ấy là duyên nợ của em.

- Vậy khi tới với anh, em có nghĩ là duyên nợ không ?

- Lúc đó em không nghĩ gì hết, khi vấp ngã rồi, em mới có dịp suy ngẫm lại, em biết anh với em không phải là duyên nợ với nhau.

Quốc Tuấn lầm lì :

- Anh ta là ai vậy ?

- Em nói rồi, trước kia anh ấy là thầy em. Lúc đó em ra trường còn thầy thì đi nghiên cứu sinh ở nước ngoài. Sau này mới có dịp gặp lại.

- Lãng mạn lắm.

Thu Vân buồn buồn :

- Không lãng mạn đâu anh. Lúc em quyết định không đi hát, em dờ sống dờ chết vì buồn. Em hay vào thư viện và gặp thầy ở đó. Và em xin làm việc chung với thầy. Bây giờ mọi việc đều yên ổn rồi.

- Yên ổn theo nghĩa nào, anh muốn biết lương tâm em có yên ổn không ?

Thu Vân trả lời tránh né :

- Em sẽ coi đó là hạnh phúc duy nhất của em, và sẽ cố gắng không để nó tan vỡ.

Quốc Tuấn ngồi ôm đầu, yên lặng. Thu Vân có cảm giác trong lòng anh bão táp ghê gớm. Chứ không phải chỉ là sự chán nản như anh thể hiện. Những gì cô

đã đi qua thì bây giờ đến lượt anh. Cô hiểu sự thất vọng đó vô cùng khủng khiếp. Vì nó bất lực, không thể nào cứu vãn được.

Quốc Tuấn chột ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn lầm lì :

- Em chỉ cần trả lời anh câu này thôi. Và hãy nói thật lòng em. Sau đó anh sẽ không nói gì nữa, là, em có yêu anh ta không ?

- Trước đây em bắt đầu thích, nhưng tình cảm không có điều kiện phát triển, em nghĩ nếu không xa nhau thì tụi em đã cưới nhau lâu rồi.

- Trả lời như thế chưa chính xác, em hãy nói tình cảm thật của em hiện tại đi.

Thu Vân lắc đầu:

- Đừng hỏi em.

- Em không trả lời được sao ? Có nghĩa là em không yêu, chỉ cần một nơi yên ổn, cảm giác đó anh đã trải qua rồi.

Nhớ đến Mai Châu, tự nhiên Thu Vân lại giận dữ. Cô nghiêm nghị :

- Em không giống anh, em thật sự yêu anh ấy. Anh không hiểu đâu, khi người ta sắp là vợ chồng, tình cảm của người ta sâu sắc lắm.

Quốc Tuấn nhìn cô chăm chăm. Thật sự thất vọng. Anh cười khẽ :

- Vậy thì anh không còn gì để nói nữa. Chúc em may mắn.

Thu Vân quay lưng về phía anh, cố giữ để giọng nói được bình thản :

- Có lẽ khi đám cưới, em không mời anh, bây giờ anh biết tin là đủ rồi.

Quốc Tuấn cười lạnh lùng :

- Cứ mời, anh không cần trốn tránh, không hèn nhát đâu.

Thu Vân quay lại :

- Nếu anh không từ chối thì em sẽ mời. Coi như mình đã từng là bạn. Mà là bạn thì có một người lên xe hoa, người kia chẳng có gì phải bận tâm.

- Anh coi đó là hiển nhiên.

Anh chột đổi giọng, rất bình thường :

- Khuya rồi, em ở lại không hay đâu, để anh đưa về.

Thu Vân quay lại ghé lấy chiếc xác tay. Khi cô đứng thẳng lên thì Quốc Tuấn đến đứng đối diện với cô. Giọng anh có chút gì đó châm biếm.

- Lẽ ra anh không nên đưa em về đây, phải không ? Con gái sắp lấy chồng, không nên đến nhà người yêu cũ.

Thu Vân chớp mắt nhìn xuống gạch như lảng tránh cái nhìn của anh. Cô đưa tay bịt miệng, cố nuốt cảm giác nghẹn ngào đang làm cổ họng đau thối. Quốc Tuấn thản nhiên gỡ tay cô xuống :

- Em có thấy muốn khóc thì cứ khóc, khóc lần cuối với người yêu cũ cũng thì vị lắm chứ, sau này buồn giận chồng thì cũng còn kỷ niệm để nhớ. Kiềm chế làm gì.

Thu Vân ngược mặt lên, nụ cười trên môi cô thật thanh thản :

- Anh hiểu sai rồi, em không muốn khóc đâu, em đi về phía hạnh phúc chứ đâu có đi xuống vực thẳm. Cái đó em đã vượt qua được rồi.

Quốc Tuấn cười khẽ, như không còn chuyện gì để nói. Anh đi song song bên cô ra ngoài sân. Khi cánh cửa được khóa lại, đứng trong bóng tối, anh chợt kéo Thu Vân vào người :

- Tặng em cái này, một lần cuối.

Anh cúi xuống hôn môi cô. Thu Vân không phản đối. Cô nhắm mắt đón nhận cảm giác sung sướng kéo dài. Tự nhiên cô ứa nước mắt. Đến tận bây giờ cô cũng không hiểu khi quyết định đám cưới là mình vui hay buồn.

Và cô cũng không hiểu hết có phải mình thật sự nguội lạnh với tình cảm cũ hay không. Trong giây phút này cô thấy đau lòng vô cùng.

Quốc Tuấn có vẻ ngạc nhiên trước cử chỉ thụ động của Thu Vân. Thậm chí gọi là đáp lại. Anh đứng yên cố phân tích cử chỉ đó của cô. Cuối cùng anh đẩy nhẹ cô ra :

- Em có vẻ còn hoang mang quá. Anh có cảm tưởng em không hiểu hết mình đang làm gì. Suy nghĩ lại đi em.

Câu nói như thức tỉnh Thu Vân. Kéo cô về hiện tại. Cô vội đứng xa ra, rồi đi ra ngoài. Giọng cứng rắn :

- Em thấy mình thật điên khi đa cảm kiểu đó.

Quốc Tuấn không nói gì. Cả cô cũng im lặng đến mở cửa xe. Trong bóng tối, cô nhắm kín mắt, tự nhủ với lòng mình là phải chấm dứt tất cả những lần gặp nguy hiểm như vậy.